

HET SCHONE WOORD

9 augustus 1961

VREDE

Ik zoek de vrede,
Ik zoek de wijde , lage landen
Waar wolken zweven, langs de einder
En bomen tekenen fijne lijnen.
Ik zoek de rust van 't middaguur
Wanneer de zon de aarde kust
En wind nu zwijgt.
Wat bar en guur was is verdreven
Wanneer in een zoemend, zacht, zoet leven
De hele wereld met mij zwijgt.
Ik zoek de vrede in mijn wezen
'k Wil overwinnen alle vrezen
En bannen alle ongerechtigheid,
Ik wil vergeten wat ik lijk,
Ik wil vergeten wat ik ben,
Ik wil bestaan,
En buiten waan nu ondergaan
Het Lichtend Leven,
Een ogenblik verheven zweven
Op Lichte Kracht,
Opdat wat mij nu is gegeven
Aan leven, aan bewustzijn
Tesamen tot evenwicht, tot rusten
Wordt gebracht,
En ik zo in de vrede eindelijk
Mijzelve aan mijn God kan geven.
Daarom zoek ik de vrede en de rust,
Daarom moet ik naar vrede streven.

PIJN

De pijn belaagt zonder mededogen
Mijn voeten en mijn eksterogen.
Hij kwelt mij in mijn rug en mijne lende
En maakt van mijn gedachten een bende
Waaruit ik niet meer kan ontsnappen,
Ik durf er niet meer in te trappen,
Ik heb zo'n pijn!
'k Zou haast vergeten dat ik buiten pijnlijk wezen,
Ook nog mens zou kunnen zijn.

(U kunt ook variëren en dan wordt pijn iets heel anders. U moet eens luisteren)

Al ben je recht van lijf en leden,
Al ben je sterk en kerngezond,

Toch draag je soms in 't trage heden
Verborgen, innerlijk een wond.
't Is niet dat wat je heden lijdt,
Maar wat je in 't verleden hebt geleden
Dat je voortdrijft
Als een vurige speer en spiets,
Het is niet de werkelijkheid van 't heden
Maar het niets dat is vergaan
Dat wordt tot pijn en bitterheid en gal,
Dat heel 't bestaan verduistert
Tot het diepe nacht worden zal in jezelf
En je ontluisterd fluistert:
"Ik heb lijden en pijn
"Ik zou mij willen wreken,
Ik zou de mensheid willen breken,
Ik zou die banden willen verslinden,
Ik zou een vijand willen vinden,
Die ik kan doden,
Want al mijn pijn en noden
Zij zijn omgeslagen."
Het verleden vergaat,
Maar blijft de herinnering aan het lijden
Er wordt er uit geboren: h a a t.
En haat die kun je nimmer mijden,
Want die is tijdloos, zonder grens,
En haat verteert in duister leven
Niets slechts de geest, maar zelfs de mens.
De haat die kruisigt je de leden
De haat die steekt je pijnlijk in het hart,
De haat is een bonzen
Dat gonst in de slapen
Tot alle rust en vrede
Tart je wezen,
Je vreest in 't lijden en de pijn te moeten ondergaan,
't Is de haat, dit zwarte wezen in het bestaan,
Dat wordt tot pijn.
Zo, wil je lijden overwinnen,
Verwin uzelve allereerst
En acht het lijden niet te zeer,
Wat is geweest, dat is voorbij,
Het heden, nu, moet je ervaren,
Wees in het heden, van 't verleden vrij,
En tracht maar steeds op elk moment,
De grootste vreugde, het beste leven,
De grootste veerkracht 't evenaren.
Dan sterft de pijn,
Dan is het leven niet meer langer
Een gekneveld en gebonden zijn,
Een bitter aroom.
Dan is het voor je geworden
Een toon van het kosmisch lied.
Dan stijgt zelfs, uit de pijn van het heden,
De ziel op tot een toekomst
Die Licht slechts kent,
En pijn en lijden niet.

TELEFOON

Daar is de kracht van de geest,
Die spreekt tot de geest
En onbevreesd, hetzij wat bedeesd,
"Spreek ik misschien tot mijn God?"
Ik gebruik de geestelijke krachten en gedachten,
Als telefoon.
Wil het God zo bepalen,
En wil voortdurend maar herhalen:
"Heer, vergeef mij toch mijn zonden,"
Maar je blijft zitten
En het antwoord is:
"Verkeerd verbonden!"
Ik vraag God: "O Heer, versterk mij toch,
Doe een wonder,
Geef mij Uw genaden"
Maar ik onthoud mij van de daden,
En slaat het stille wachten wonden,
Het antwoord blijft:
"Verkeerd verbonden!"
Ik vraag:
"God, wil toch het lijden delgen
Dat op heel deze wereld leeft."
Terwijl ik voor mijzelf wel zoek
En in mij iets is dat streeft naar beterheid,
Maar mijn verzoek is:
"God, neem alle lijden weg,
Ik vind het lijden niet zo aardig, God,
Omdat ik het zeg, asjeblijft,
Neem nou dat lijden weg;"
En dan komt uit de telefoon een stem,
Die zegt van binnen:
"Zeg, dacht je nou werkelijk dat ik zo stom was,
Dat ik het zo verkeerd had gedaan?
Mens, breek je menselijke waan,
Want zonder lijden, zonder nood,
Zonder strijd en zonder dood,
Zou misschien de mens gelukkig zijn,
Maar de geest zou ondergaan."

Er is een geest die wil breken
Met geestelijk besloten zijn en eigen sfeer,
Hij daalt dus tot de aarde neer,
Ziet een medium en pakt dan doodgewoon
Diens hersens als een telefoon.
Hij spreekt tot de mens en zegt:
"Hoe gaat het met Piet,
Ja, hier is Jan. Zeg, ken je me niet?
Ik ben de oom van Dirk,
Ja, de zoon van tante Jeanne,
Hallo, hallo, hier is de geest,
Zeg kun je mij verstaan?"
Dan kletsen ze terug op de stof:
"Ach, zeg Piet, hoe gaat het je toch werkelijk?
Zeg, ben je wel gelukkig, of...ben je het toch niet?"

Ze denken bij zichzelf:
 (Heel gelukkig kan hij toch niet zijn,
 Want hij voelde te veel voor een pintje bier,
 En een gezellige dikke Trijn.)
 En dan lacht de geest met veel plezier, En zegt terug:
 "Nou, daag, ik heb het goed hier hoor!
 't Beste!"
 En gaat weg met gulle lach.

Maar soms, soms grijpt een geest,
 Haast wat bedeesd,
 Naar 'n telefoon.
 Het neemt het medium en vindt 't niet doodgewoon,
 Hij probeert iets te geven van lering en les,
 Probeert iets uit zijn wereld te zeggen aan de mensen,
 De noodzaak van 't leven,
 Van 't streven naar werkelijkheid uit te leggen,
 En dan krijg je een gesprek als volgt:
 "Hallo, hier spreekt de geest,
 Eh, ... Ik zou met u willen overleggen,
 Hoe u in 't leven beter voort kunt gaan."
 "Oh, Broeder, is dat mooi!
 Oh, kan dat dan bestaan!"
 "Ik zeg u, spreek niet over anderen,
 En wees verdraagzaam, ken der naasten min."
 "Oh zeker Broeder, wondermooi!"
 Maar, ze trappen er niet in

En dan ten laatste, vrienden, dit is misschien het mooiste beeld dat ik u voor een telefoon, voor een verder-luisteraar-spreker, kan geven, dat is dit:

Wanneer ik in mijzelf zoek,
 Dan vind ik mijzelf zo klein, zo gewoon,
 Ik zou toch willen spreken met God,
 Dan grijp ik mijn telefoon,
 Ik vergeet de wereld, mijn wezen, mijn lot,
 En ik spreek, en ik vraag geen antwoord van Hem,
 Ik verhef in mijzelf, intens en sterk,
 Een ogenblik mijn stem:
 "Zeg God, ik ken Je niet,
 Maar God, ik weet dat Jij mij ziet,
 Ik weet dat J' in mij leeft,
 Ik weet dat Jij mij alle dingen geeft,
 Oh God, 't is zo moeilijk om deze weg nog voort te gaan,
 Ah God, belt Gij mij soms eens op, wanneer ik stil blijf staan,
 Ah God, men eert U met een woord, zo plechtig, en zolang
 Men spreekt over U, en men zingt U dan een wonderlijke jubelzang,
 Maar God, ik heb dat niet,
 Ik ben een mensengeest, ik ben maar doodgewoon."
 En ik grijp weer in mijzelf naar mijn ziel als telefoon:
 "Ik vraag U God, dat Licht dat Gij zijt,
 Stel mij dat dan als baken,
 God, leer mij niet te slapen, wanneer de nood maakt van de tijd,
 Leer mij om dan te waken."
 En dan verwacht ik geen antwoord en ik denk:
 "Geen toon komt als antwoord hier uit mijn telefoon!"
 Maar dan spreekt er een stem, en ik versta hem zo goed,
 Hij spreekt in gedachten, Hij ruist door je bloed,

Hij grijpt naar je hart, Hij straalt uit je ogen,
Een stem vol liefde en mededogen:
"Wanneer je Me nodig hebt ben Ik met jou,
Ik ga met je door alle dagen,
En als je zoudt falen, beroep je op Mij.
Ik help je om voort te gaan, alles te dragen,
Ik sta toch altijd met jou, in dood en ook in leven,
Ik zal je licht, Ik zal je waarheid,
Ik zal je kracht en leiding geven,
Mits je in Mij gelooft."
En als die stem gesproken heeft,
Al was ik van het al beroofd,
Ik ben blij, ik voel me één met Hem,
Ik voel me één met deze stem die heeft gesproken,
En ik weet, - al leg ik neer mijn telefoon -,
Wat 't leven vraagt,
Die verbinding wordt me nooit verbroken.
En altijd weer wanneer ik roep,
Dan is er kracht, dan is er stem,
Die mij een antwoord dragen.